‘Ik heb altijd moeder willen worden, vanuit mijn tenen’

Ricky Koole (39) is actrice en zangeres, maar ook echtgenote, moeder én levensgenieter. ‘Eigenlijk zijn alle ‘grote’ doelen in mijn leven wel zo’n beetje verwezenlijkt.’ Bevlogen vertelt ze over haar boerenbruiloft, risico’s nemen en het kleine, swingende kontje van zoon Otis.

Veertig is het nieuwe dertig, zeggen ze. Dat is toch opbeurend nieuws voor iedereen die de ‘jaren dertig’ dreigt af te sluiten. Zo ook voor actrice en zangeres Ricky Koole, die op 11 september ‘overstapt’ naar deze nieuwe fase. Iets wat voor haar overigens geen reden is tot paniek. ‘Elk decennium heeft zo zijn eigen bijzondere dingen. En ik blijf toch dezelfde Ricky? Ik kan me niet voorstellen dat mijn jeugdige geest van de ene op andere dag verdwijnt. Vroeger leek veertig heel oud en serieus, maar nu? Als ik in de spiegel kijk, zie ik dat ik ouder word, maar ik ben ook nog een jonge moeder. Een oude, jónge moeder dus eigenlijk.’

WORTELNOTENTAART

Het geluk lacht Ricky de laatste jaren toe. Acht jaar geleden ontmoette ze haar liefde Leo Blokhuis, twee jaar terug beviel ze van hun zoontje Otis en in mei beloofden zij en Leo elkaar eeuwige trouw. ‘Laatst overviel het me: ik heb een man, een kind, een leuk huis, eigenlijk zijn alle ‘grote’ doelen in mijn leven wel zo’n beetje verwezenlijkt. Hoewel ik een huwelijk nooit als hoger doel heb gezien. Het leek me leuk, maar zeker geen noodzaak. Als je eenmaal samen een huis en een kind hebt, waarom zou je dan nog trouwen? Het kost klauwen met geld en bovendien voorzag ik hetzelfde hopeloze scenario als bij verjaardagen: ik ren de hele dag als een hysterische kip rond en weet aan het eind van de avond niet eens meer wie er waren. En toch... Met Leo was het allemaal zo lekker duidelijk.

‘Er moet iets heel raars gebeuren

willen Leo en ik elkaar nog loslaten’

Ik wist, en weet, heel zeker: ik zit hier goed. Er moet iets heel raars gebeuren, willen wij elkaar nog loslaten. Ook vind ik het een romantische gedachte dat we, juist omdat we al zeven jaar samen zijn, dondersgoed weten waar we ‘ja’ tegen zeggen. We zijn op de eerste mooie ‘korte-broeken-dag’ van het jaar getrouwd, buiten, in het gras, onder een strakblauwe hemel. Het was een boerenbruiloft. Compleet glamourloos, zonder een bruidstaart, maar met tweehonderd stukjes wortel-notentaart die een goede vriend had gebakken. Op de achtergrond, ook live vanuit het gras, klonk het romantische geluid van een contrabas en een accordeon. Leo’s broer trouwde ons, mijn moeder sprak mooie woorden en Otis lag tussen ons in slaperig om zich heen te turen. Heel knus, heel intiem. Precies zoals ik hoopte dat het zou zijn: totaal ontspannen.’

IMPOPULAIRE KEUZES

‘Ik ben een waanzinnige levensgenieter, soms zelfs op het obsessieve af. Voor een groot deel komt dat voort uit mijn angst voor de dood. Ik heb geen idee waar dat vandaan komt, maar het houdt me van jongs af aan al bezig. De gedachte dat ik er straks niet meer ben en dat daar dan niets voor in de plaats komt, beangstigt me. Het voordeel ervan is wel dat het mijn liefde voor het hier en nu nóg groter maakt. Stilzitten vind ik zonde van de tijd, je kunt beter zo nu en dan een risicootje nemen in het leven. Een stom voorbeeld misschien, maar zo overwoog ik een jaar of tien terug een hondje te nemen. Ik wilde het graag, maar toch was mijn eerste gedachte: moet ik hier wel aan beginnen, want dat beestje gáát een keer dood. Maar ja, met zo’n instelling kun je niets meer ondernemen! Dus die hond kwam er en was tien jaar lang mijn baby, mijn beste vriendje. Geen seconde spijt van gehad. Helaas bleek na de geboorte van Otis dat de combinatie van een kleine terriër en een baby niet werkte. Ik was constant bang dat het mis zou gaan, dat mijn hond zich in een dolle bui op Otis zou storten en dus heb ik hem, met pijn in mijn hart, ergens anders ondergebracht. Ik vond het vreselijk, maar heb ook daar geen spijt van. Het is beter zo. Ik wil maar zeggen: je weet niet hoe het leven loopt, je kunt alleen alert blijven en je gevoel volgen. Elke dag check ik even bij mezelf: waar word ik gelukkig van, zit ik nog op de juiste koers? Is dat laatste niet zo, dan kijk ik waar ik kan bijsturen, zodat ik weer dichter bij mezelf en dat gelukkige gevoel kom. Ik denk dat veel mensen te ver van hun ‘prettige plek’ verwijderd raken door te hard te werken of te blijven hangen in een verkeerde relatie. Alarmbellen moet je serieus nemen, ook al betekent het dat je rigoureuze beslissingen moet nemen. In de brugklas deinsde ik al niet terug voor het maken van impopulaire keuzes. Toen iedereen ging roken, weigerde ik mee te doen, ook al betekende het dat ik er dan niet bij hoorde. Ik kan vrij goed voor mezelf kiezen, dat is een fijne eigenschap. Het zorgt er ook voor dat ik me in mijn werk nooit laat leiden door commerciële overwegingen. Ik maak alleen muziek die ik zelf mooi vind. Ik jaag niet op een nummer-1-hit, maak liever een plaat die een paar mensen grijs draaien of uitkiezen voor een bijzondere gelegenheid. Dat is toch prachtig?’

STEEK JE NEK UIT

‘Ik ben zowel actrice als zangeres, ik zou niet willen kiezen, omdat het me allebei iets anders biedt. Het maken van een cd is fantastisch, maar ook waanzinnig intensief, omdat ik alles zelf doe: ik ben de producent, de platenmaatschappij, ik schraap zelf het geld bij elkaar, schrijf de liedjes en bemoei me met de muziek en het ontwerp van de hoes. Het is soms een verademing om niet met een cd bezig te zijn, maar in een voorstelling te spelen. Puur omdat de verantwoordelijkheid dan bij een ander ligt en ik alleen mijn deel hoef uit te voeren. Maar uiteindelijk kan ik met zingen meer mijn ei kwijt. De wrijving tussen geluk en ongeluk zit ‘m in het durven nemen van risico’s. Het blijft altijd eng om ergens aan te bellen: wie doet er open, is het wel de goede deur en de juiste dag? Toch bel ik altijd aan. Ik had ook geen auditie kunnen doen voor de Kleinkunst Academie, want niets wees erop dat ik talentvol genoeg was. Ik vond het doodeng, maar het heeft me toch maar mooi leuk werk opgeleverd. De les is: durf je nek uit te steken. Als je bereid bent éven ongelukkig te zijn, kun je daarna pas echt gelukkig worden.’

HUISMUSSEN

‘Otis is voor mij een aaneenschakeling van geluk, de traditionele knuffel voor hij gaat slapen, als hij in zijn brabbeltaaltje nog een hap pap vraagt of als hij heel hard ‘Appadam’ [Amsterdam, red.] roept als ik vraag waar hij woont. Ik heb altijd moeder willen worden, vanuit mijn tenen. Het leek me zonde als het niet zou gebeuren, want ik denk dat er een leuke moeder aan me verloren was gegaan. Toch was ik ook lange tijd fanatiek met mijn werk bezig en tegen de tijd dat ik langzaam klaar was voor het moederschap, sneuvelde mijn vorige relatie. Dat liep al langere tijd niet zo lekker, maar toen ik Leo tegenkwam, besloot ik er definitief een punt achter te zetten. Misschien is het inderdaad zo dat bij elke fase in je leven een andere partner hoort. Hoe dan ook: Leo was het voor mij op dat moment. En nog steeds. Ik zou niet weten wie of wat mijn leven nóg beter zou maken. We passen goed bij elkaar. Ondanks dat we soms anders tegen dingen aankijken, begrijpen we elkaar altijd. Zo is het totaal geen issue dat Leo overtuigd in God gelooft en ik niet. Omdat we allebei slim zijn, kunnen we elkaar goed volgen. We staan beiden energiek in het leven en houden van ondernemen. Leo nog meer dan ik. Ik hou ook van mijn momentje rust. Even huismussen: lekker lezen, een dvd’tje kijken, schilderen, en dan het liefst in m’n uppie. Die rust heb ik nodig als tegenhanger van mijn werk, waarin ik altijd intensief met andere mensen bezig ben. Rust kan voor mij ook net zo goed een uitstapje met Otis naar de speeltuin zijn. Dat beschouw ik ook als tijd voor mezelf, ik ben immers stapelverliefd op Otis. Het is een vrolijk, gezellig kind en hij kletst aan de lopende band. Als ik hem een bakje cherrytomaat-jes geef - daar is-ie dol op - en een muziekje aanzet, begint hij supertevreden te swingen met dat kleine kontje van ‘m. Ook tekent hij graag auto’s, al blijft hij dan meestal steken in het tekenen van de wielen: hij kan urenlang zoet zijn met het maken van pietepeuterige rondjes. Ik denk soms dat hij briljant is. Waarschijnlijk denkt elke moeder dat. En toch... Otis geeft nu al aan welke kleur shirt hij aan wil. Dat is toch slim? Dan geef ik hem een roze en een blauwe en zegt hij stellig: ‘Blauw.’ Wel jammer, want Leo en ik hoopten een beetje dat hij homo zou zijn, dat leek ons zo gezellig! Maar vooralsnog speelt hij nog verdacht veel met auto’s en vrachtwagens. Ach, hij is pas twintig maanden, misschien zit hij nog in de kast.’ »

Wie is Ricky?

Actrice en zangeres Ricky Koole kennen we onder andere van haar rol in de film Sonny Boy. Vorig jaar bracht Ricky haar eerste Nederlandstalige cd, Wind om het huis, uit. In oktober staat Ricky op de planken met de voorstelling Schraap en ondertussen organiseert zij ook ‘kerkelijke’ diensten voor ongelovigen, voor iedereen die, net als zij, niet gelovig is, maar wel geniet van mooie liederen en een bevlogen verhaal.

‘Elke dag check ik even: *waar word ik gelukkig van?*’

GEZELLIG EN PRAKTISCH

‘Het valt me op dat ik sinds het moederschap geduldiger ben dan voorheen. Ik kan me nog steeds lekker opfokken in de rij bij de kassa, maar van alles wat met Otis te maken heeft, geniet ik met volle teugen. Kleertjes aan, luier uit, een flesje maken, zijn kamer opruimen, ik vind het allemaal heerlijk, niets is me ooit teveel. Leo is ook supergoed met kinderen, altijd al geweest. Toen we net samen waren, maakte mijn neefje een tekening van zijn vader, moeder, opa, oma én oom Leo. Geen enkele tante haalde het familieportret, maar oom Leo was prominent aanwezig. Dat zegt genoeg. Ik snap het ook wel, Leo is vreselijk geduldig en altijd in voor een spelletje of een stoeipartij. Hij heeft ook veel ervaring: Leo heeft al drie volwassen dochters en een zoon van dertien uit zijn vorige huwelijk. Dat was best even wennen. Ik denk niet dat iemand zich bij de prins op het witte paard een man met vier kinderen voorstelt. Veel mensen om me heen riepen ook: ‘Doe het niet!’ Maar het pakt allemaal ontzettend goed uit. Het is gezellig én praktisch: de ene dochter helpt ons op de Parade met kaartjes scheuren, de ander past op Otis. Leo’s zoon komt elk weekend, waardoor ik me soms ineens spontaan in een Rummikub-marathon bevind, maar daar geniet ik van. Een van zijn dochters heeft zelfs een tijdje bij ons gewoond. Ik vind dat we het goed doen, het is een actief proces van elkaar leren kennen en elkaars grenzen aftasten. Van het begin af aan heb ik wel besloten: ik ga gewoon mezelf zijn, eerlijk en aardig, maar ik weiger mezelf geforceerd in bochten te wringen om hun harten voor me te winnen. Ik ben wie ik ben, en we zien wel hoe het loopt. Het feit dat zijn dochters prachtig hebben gezongen op onze bruiloft lijkt me toch wel de ultieme bevestiging dat het ‘oké’ is. Alles is eigenlijk wel erg oké nu. Normaal gesproken ben ik best fanatiek met het maken van toekomstplannen, maar nu... Ik heb een kind, een man, leuk werk, een te gek huis. Het is wel even goed zo.’

Ricky’s favorieten

Vakantieland: ‘Amerika’.
Serie: ‘The West Wing’.
Actrice: ‘Edie Falco’.
Stad: ‘New Orleans’.
Boek: ‘Alles van Dave Eggers.’
Restaurant: ‘Toscanini in Amsterdam.’

INTERVIEW: KIM HOPMANS. FOTOGRAFIE: LISELORE CHEVALIER. STYLING: AMBER MYHRE BOSCH. HAAR EN MAKE-UP: CLAYTON LESLIE@HOUSE OF ORANGE. MET DANK AAN: LADRESS, SAMSOE & SAMSOE.